

produktion, saa indskrænkes eller standses Arbejdet i den paagældende Virksomhed, og saa have vi Arbejdsløsheden. Det er sket for Byggefagenes Vedkommende her i København og ogsaa for en Del Industriens Vedkommende, og det er det, der har fremkaldt den store Arbejdsløshed. Dertil kommer den Svindel, som finder Sted ligeledes som Følge af Profitbegærlighed, og som f. Eks. giver sig Udslag deri, at man søger at overkapitalisere de enkelte Virksomheder. Man ser jo, hvorledes Aktieselskaber startes paa den Maade, at man lader gamle Forretninger, som tidligere have været drevne af Enkeltmand, overgaa til et Aktieselskab. De blive altid satte til en Pris, som overstiger den virkelige Værdi, og som skal forrentes i den nye Virksomhed. De Aktieselskaber, som gaa godt, som ere i Stand til at betale et stort Udbytte, tage ikke alene det Udbytte, de kunne faa, men hvis de synes, det er saa stort, at de ikke kunne være bekendt at tage et saa stort Udbytte pr. Aktie, som de i Virkeligheden skulde have, udsteder man Friaktier for et større eller mindre Beløb, udvander Kapitalen, og paa den Maade overkapitaliserer man de forskellige Forretninger. Naar den Tid kommer, da Forretningen ikke kan give tilstrækkeligt Udbytte til Kapitalen, saa klager man over den høje Arbejdsløn, Konkurrencen med Udlandet o. s. v. Det er de virkelige Grunde til den Arbejdsløshed, som periodisk er i vort Samfund. Naar man ikke afskaffer selv det System, som fremkaldte den, er det Samfundets Pligt at træde hjælpende til overfor dem, der blive Ofre for denne Arbejdsløshed.

Jeg vil i denne Forbindelse lyse efter et Par Love, som ere blevne bebudede. Den Gang, vi havde Bankkrakket og den Svindel, der dermed aabenbares, blev der lovet os, at vi i en nær Fremtid skulde se forelagt en Aktielov og en Banklov her i Tinget. Endnu have vi ikke set noget til dem, men det var paa Tide, at vi fik dem, og det er af den Slags Reforme, som ingen Penge koste, i alt Fald ikke nævneværdigt, saa dem kunne vi vel faa, selv om Finanserne ere i Uorden, og de vilde maaske kunne bidrage til at afskaffe noget af den Svindel, der nu gaar i Svang i Samfundet, og derved skaffe lidt roligere Samfundsforhold end dem, vi have.

Men den af Højres Talere, der maaled med de mørkeste Farver, var det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Det undrede mig noget at høre dette netop fra denne ærede Taler, fordi

jeg tydelig mindes, at den samme Taler for kun et Aars Tid siden her i Rigsdagen paastod, at vi meget godt havde Raad til at afholde de Udgifter, der vare nødvendige for at skabe det, som han kalder et betryggende Forsvar. Da var det os, der viste, at den finansielle Situation var saadan, at ogsaa det var en Grund til at fare lidt varsomt med at paalægge Samfundet nye Udgifter til Militærvæsenet, Udgifter, som under alle Forhold ere uproduktive. Da var det ærede Medlem en af dem, der holdt paa, at vi skulde have de størst mulige Udgifter til Forsvarsvæsenet. Nu viser han os imidlertid et Billede af hele den økonomiske Tilstand herhjemme, der ser saa mørkt og faretruende ud, at jeg ikke en Gang er i Stand til at følge ham. Han viser os, at hele det finansielle Forhold herhjemme, altsaa ikke for blot Statens Vedkommende, men for hele det danske Samfunds, er undergaaet den Udvikling, at vi, der i 1872 havde et Tilgodehavende hos Udlandet paa 131 Mill. Kr., nu i 1910 skyldte Udlandet 1 Milliard i alt eller ca. 1,500 Kr. pr. Familie. Ja, det er vistnok rigtigt. Det ser jo ikke godt ud, men for at man skal have det sande Billede af dette Forhold, maa man ogsaa vide, hvad Formuefremgang der er foregaaet i det samme Tidsrum. Men i hvert Fald er det noget, som ikke er lysteligt at se, og som ogsaa maner til Alvor, at vor Gæld til Udlandet i det Aaremaal er stegen i den Grad. Men for Statens Vedkommende ser det ikke bedre ud. Det ser saaledes ud, at det ærede Medlem ikke synes at have haft Ret, da han paastod, at vi havde Raad til at ofre det, han krævede af Militæruddgifter, thi nu kommer det ærede Medlem til det Resultat, at vi i Aarene 1901—09 have haft et Underskud paa 60 $\frac{2}{3}$ Mill., hvortil kommer Underskuddet for 1909—10 paa 51 Mill., desuden det Underskud, der kan paaregnes for Finansaaet 1910—11 paa 30 Mill., og endelig det paa det forelagte Finanslovsforslag budgetterede Underskud paa 20 $\frac{1}{2}$ Mill., hvorved vi komme op til et Underskud paa 157 Mill. Det er jo rigtigt nok, at vi have dette Underskud, men ogsaa her gælder det, at der ved Siden deraf er skabt Værdier, saa at Forholdene i Virkeligheden ikke ere saa mørke, som det ærede Medlem fremstillede dem for os. De ere mørke nok saaledes, som de i Virkeligheden ere, vi behøve ikke at male dem med mørkere Farver, end de have. Naar Forholdet er det, at vi Aar for Aar maa stifte ny Gæld for at kunne skabe Balance, er der Grund nok til at spare, hvor der kan